

From Sinaitic Idea to 21st Century Practice

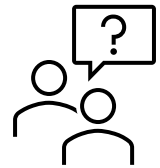
Process of the Psak Series, Part I

Oct 30th 2022

Sponsored by Barbara and Jack Segall on the yahrzeit of Barbara's father, Joseph Schwartz, Yosef Mayer ben Mordechai Halevi a"h and Jack's sister, Sylvia Striks, Simah bas Alexander Zishe Halevi a"h.

Questions to be Addressed

- How do we know we are doing what Hashem wants today in 2022?
 - Where did the Rabbis get all their ideas from?
 - What was given at Sinai?
 - Why was the Oral Torah oral?
 - How long is the chain of transmission?
- How does the human beings ideas really have anything to do with Hashem's will?
- What were the Guiding Principals in the ideas of the Rabbis?

What was Given at Sinai?

1. Avos 1:1

משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לראשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים, הוו מתונים בדין, ונשמדו תלמידים הרבה, ועשו סגן לתורה:

Moses received the Torah at Sinai and transmitted it to Joshua, Joshua to the elders, and the elders to the prophets, and the prophets to the Men of the Great Assembly. They said three things: Be patient in [the administration of] justice, raise many disciples and make a fence round the Torah.

2. Rabbeinu Yonah, ad loc.

משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע. בין תורה שבכתב בין תורה שבע"פ. שהתורה בפירושה ניתנה שאם לא כן אי אפשר למדע ביה שהרי כתוב לא תגזול וכל נזיקין בכלל אותו הלאו והן הן התורה שהיה קבלת משה בסיני אע"פ שלא נכתבו. ועוד כתוב בין דם לדם ובין דין לדין ובין נגע לנגע וכמה מראה דמים וכמה דינין מתחלפי' ומראות הנגעים כמה וכמה הידועים אצלינו על פי קבלה ואם היו מפורשין לא היינו יודעין לאי זה הדרך נלך. והם אינם מפורשים כי לא ניתנו לכתוב וכתוב) **שמות כ"ד י"ג** (ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה. תורה זו תורה שבכתב והמצוה זו תורה שבעל פה נמצאת אומר כל המצוות שנתנו למשה בסיני בפירושו נתנו והכתב הוא שנקרא תורה שבכתב והפי' הוא שנקרא תורה שבעל פה ומשה למד את כל מפי הגבורה:

The Relationship between the Two Units

3. Rav Hirsch, Shmos 21

The תורה שבעל פה is to be to the תורה שבכתב in the relation of short notes on a full and extensive lecture on any scientific subject. For the student who has heard the whole lecture, short notes are quite sufficient to bring back afresh to his mind at any time the whole subject of the lecture. For him, a word, an added mark of interrogation, or exclamation, a dot, the underlining of a word etc. etc., is often quite sufficient to recall to his mind a whole series of thoughts, a remark etc. For those who had not heard the lecture from the Master, such notes would be completely useless. If they were to try to reconstruct the scientific contents of the lecture literally from such notes they would of necessity make many errors. Words, marks, etc.,

which serve those scholars who had heard the lecture as instructive guiding stars to the wisdom that had been taught and learnt, stare at the uninitiated as unmeaning sphinxes. The wisdom, the truths, which the initiated reproduce from them (but do *not produce* out of them) are sneered at by the uninitiated, as being merely a clever or witty play of words and empty dreams without any real foundation.

4. Malbim, Introduction to HaTorah VeHamitzvah

ספר ויקרא

חמשה חומשי תורה

תרנום אונקלוס, ופירשיו דל' ושפתיה חכמים, ובעל המורים

עם ספרא דבי רב

הוא ספר

תורת כהנים

עם פירוש

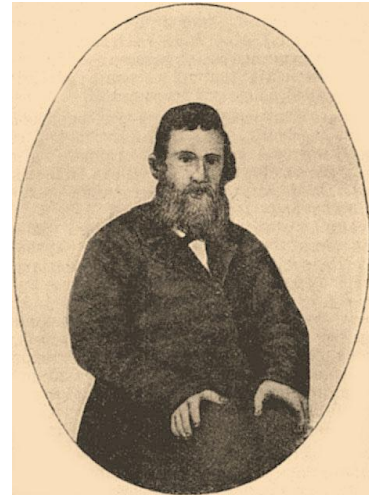
התורה והמצוה

הפירוש הזה היה צפונת ויגלה פליאות וישגות חיות, ייבחר בו כל דברי תורה שבנ"ל הלא הם כתובים כאצבע אלהים בתורת הכתב, וכל דברי חול מטריחים ומסבכים בעומק הלשון עמ"ק חקום ובלמים מיוחדים שהיו לחיל בשפת לשון הקודש, ובכתב ישרי דברי אמת יגיד את הרשום בכתב אמת, ויתן אות ומופת על אמת תורה שבנ"ל, ועל נדל חכמתה וקדושתה. ואת דברי הפירא ואת ודדו פורת וספרש בדרך חדש לא שעתו הספרשים ולא דדו בו, ישלם נתיב ושכל סודו וישם איין ציה למצואי סים.

ס"א

הרב הגאון האמתי המפורסם ככל קצוי ארין, כלל החכמה והידיעה, נקשרה סודר'ר מאיר ליבוש מלביים וצללהיה:

בעל המכר ירוש סקרא' קרש על גביהם וכוונתם, ופירוש התורה והמצוה על תום הכתב, ספר ארצות הקדושים על שני א"ת, וספר ארצות השלום, ועוד כמה ספרים יקרים.

ויקרא בשנת התר"ד לינירה. קול כחולה שמענו זרה כמזכירה. קול תורה ה' אחיפה תפרש כפיה, ודמעתה על לחיה כי בגדו בה ריעיה, כי נבערו קלח רעי אשכנזי ואת ה' גאלו. ויחסספו להפר דת וחוקים ועל פגוניו הטיעו. ויעלו רועים רבים הרועים ואוכלים את לאן ארעיתם, ויכוו א"ע רבנים ודרשנים גם חזונים וזוכתי עדתם, כל אלה חזכרו אל עיר בראשונותי אל עמק השדים, ויחספולו הכדי' הריקים ויפראו הלפידים, ויחלקפו שיעלים קטנים וזונבותיהם אודים, ותלא אש ותאכלל שמיר וסית, ותבער מגדים ועד קמה ועד כרם זית, ותבער בהיכלה' ותבער בין הצדים ותלהט את ארון הברית, ותאמר להשחית את לוחות האבנים, ותאמר לשרוף כל מועדי אל בארץ: בימים ההם ובעת ההיא ראיתי ונתון על לבי כי עת לעשות לה', עת לעשות לתורה שבכתב ושבע"פ חומה צורה סביב דלתיה וברית כל יעלו בה פריצים ויחללוה, קס לתורה שבכתב אשר דמוה העדה הרעה הזאת כלאחד מאפורי העמים הקדמונים, ואת שיריה ומליצותיה ערפו עם שירי האמיר והיונים: אם לתורה שבנ"ל אשר היחה בפיהם למשל ולשניה, כחשו בה ויאמרו לא היא. את חכמיה בזו ויאמרו כי לא ידעו ששטם הכתובים ואת דקדוק הלשון לא הכירו וכי הלכו בדרך טקש ופתלתל, ויהיו בנייהם ללעג ולשחוק כל היום: מאז אזרחי כנבר הללי והחילוהי לחבר חבורי על התנ"ך, אשר כבר הדעתה דרכיו ושביליו בהקדמתי לפי' ישעי' ובהמצטר אשר הולאתי לאור בשנת התר"ח: ואל תורה שבנ"ל הבינותי הס'ך ובייתי לה מגדל עוז ומבצר משגב, היא חבורי הנוכחי, תליו כנבור משכיל לל' ישוב ריקס, הוא ילחם את אויבי הקבלה בשער. אשפתו מלאה פענות ורליות נכוחות וכל בו האות והמופת כי טובם הפה היא התורה שנתנה מן השמים, וכי כל דברי תורה שבנ"ל מוכרחים ומסובכים צפנס הכתוב ובעומק הלשון. וכי הדרוש הוא לבדו הוא השפס הפשום המיוסד כפי חוקי הלשון האמיתיים והברורים. וכל מקום אשר דרשו חז"ל איזה דרוש יש שם איזה זר הוצא מכללי הלשון, וע"י הדרוש ישוב הכתיב לחינתו כמשפט הלשון וחוקותיו. וכל דרש אשר דרשו אינו בודד במקום ההוא לבדו רק כן דרשו

Why was it oral?

5. Hakdamah to Mishna Torah

רַבְּנֵנו הַקְּדוֹשׁ חִבֵּר הַמִּשְׁנָה. וּמִיָּמֹת מֹשֶׁה יָעַד רַבְּנֵנו הַקְּדוֹשׁ, לֹא חִבְּרוּ חֲפוּר שְׁמֵלֻמְדִין אוֹתוֹ בְּרַבִּים בְּתוֹרָה שֶׁבַע עַל פֶּה; אֲלָא בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, רֵאשׁ בֵּית דִּין אֲז נִבְיָא שִׁיחִיָּה בְּאוֹתוֹ הַדּוֹר, כּוֹתֵב לְעַצְמוֹ וּבְרוֹן בְּשִׁמוֹעוֹת שְׁשֻׁמַע מִרְבוֹתָיו, וְהוּא מְלַמֵּד עַל פֶּה בְּרַבִּים .

וְכֵן כָּל אֶחָד וְאֶחָד כּוֹתֵב לְעַצְמוֹ כְּפִי בּוֹחוֹ, מִבְּאוּר הַתּוֹרָה וּמִהֲלְבוֹתֶיהָ כְּמוֹ שְׁשֻׁמַע, וּמִדְּבָרִים שֶׁנִּתְחַדְּשׁוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, בְּדִינִים שֶׁלֹּא לְמִדּוּם מִפִּי הַשְּׁמוּעָה אֲלָא בְּמִדָּה מְשֻׁלֶּשׁ עֲשָׂרָה מִדּוֹת וְהִסְכִּימוּ עֲלֵיהֶן בֵּית דִּין הַגָּדוֹל. וְכֵן הָיָה הַדְּבָר תָּמִיד, עַד רַבְּנֵנו הַקְּדוֹשׁ.

6. The Oral Tradition, Rabbi Aryeh Kaplan

The Oral Torah was originally meant to be transmitted by word of mouth. It was transmitted from master to student in such a manner that if the student had any question, he would be able to ask, and thus avoid ambiguity. A written text, on the other hand, no matter how perfect, is always subject to misinterpretation.

Furthermore, the Oral Torah was meant to cover the infinitude of cases which would arise in the course of time. It could never have been written in its entirety. It is thus written, "Of making many books there is no end" ([Ecclesiastes 12:12](#)). God therefore gave Moses a set of rules through which the Torah could be applied to every possible case.

If the entire Torah would have been given in writing, everyone would be able to interpret it as he desired. This would lead to division and discord among people who followed the Torah in different ways. The Oral Torah, on the other hand, would require a central authority to preserve it, thus assuring the unity of Israel.

Since many non-Jews also accept the Bible as sacred, the Oral Torah is the main thing that distinguishes Judaism and makes it . The Oral Torah could therefore not be written until the non-Jews had adopted their own religion based on the Bible. God thus said, "If I would have written the majority of my Torah, [Israel] would be counted the same as strangers" ([Hosea 8:12](#)).

The Oral Torah is therefore the basis of God's covenant with Israel. It is even more dear to God than the Written Torah.

Why was it written down?

7. Hakdamah to Mishna Torah

וְהוּא קִבֵּץ כָּל הַשְּׂמוּעוֹת וְכָל הַדִּינִין וְכָל הַפְּאֻרִין וְהַפְּרוּשִׁין שֶׁשָּׁמְעוּ מִמִּשְׁנֵה רַבְּנֵנוּ, וְשָׁלְמוּ בֵּית דִּין שְׁלֵכֵל דוֹר וָדוֹר, בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָהּ; וְחֵבֵר מִהַפֵּל סֵפֶר הַמִּשְׁנָה. וְשָׁנְנוּ בְּרַבִּים, וְנִגְלָה לְכָל יִשְׂרָאֵל; וּבְתַבּוּחַו כָּלָם, וּרְבָצוּ בְּכָל מְקוֹם, כְּדֵי שֶׁלֹּא תִשְׁתַּכַּח תּוֹרַה שְׂפָעֵל פֶּה מִיִּשְׂרָאֵל.

וְלָמָּה עָשָׂה רַבְּנֵנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּדָ, וְלֹא הֵנִיחַ הַדְּבָר כְּמוֹת שֶׁהָיָה – לְפִי שֶׁרָאָה שֶׁתַּתְּלִמִּידִים מִתְּמַעְטִים וְהוֹלְכִים, וְהַעֲרוֹת מִתְּחִדְשׁוֹת וּבָאוֹת, וּמִמְלַכֵּת הַרְשָׁעָה פּוֹשְׁטָת בְּעוֹלָם וּמִתְנַבְּרָת, וְיִשְׂרָאֵל מִתְנַלְגָּלִים וְהוֹלְכִים לְקַצּוֹת: חֵבֵר חֵבֵר אֶחָד לְהִיּוֹת בְּיַד כָּלָם, כְּדֵי שֶׁיִּלְמְדוּהוּ בְּמַהֲרָה וְלֹא יִשְׁכַּח; וְיֵשֵׁב כָּל יָמָיו הוּא וּבֵית דִּינּוּ, וְלִמַּד הַמִּשְׁנָה בְּרַבִּים.

How Long is the chain?

8. Hakdamah to Mishna Torah

נִמְצָא מֵרַב אִשִּׁי עַד מִשְׁנֵה רַבְּנֵנוּ – אַרְבָּעִים אִישׁ, וְאֵלּוּ הֵן: (א) רַב אִשִּׁי, (ב) מֵרַבָּא, (ג) מֵרַבָּה, (ד) מֵרַב הוּנָא, (ה) מֵרַבִּי יוֹחָנָן וְרַב וְשְׁמוּאֵל, (ו) מֵרַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ, (ז) מֵרַבֵּן שְׁמַעוֹן אָבִיו, (ח) מֵרַבֵּן גַּמְלִיאֵל אָבִיו, (ט) מֵרַבֵּן שְׁמַעוֹן אָבִיו, (י) מֵרַבֵּן גַּמְלִיאֵל הַזְּקֵן אָבִיו, (יא) מֵרַבֵּן שְׁמַעוֹן אָבִיו, (יב) מִהֵלֵל אָבִיו וְשְׁמַאי, (יג) מִשְׁמַעִיָּה וְאַבְטַלְיוֹן, (יד) מִיְהוּדָה וְשְׁמַעוֹן, (טו) מִיְהוֹשֻׁעַ וְנִתְאִי, (טז) מִיוֹסֵף וְיוֹסֵף, (יז) מֵאַנְטִיגוֹנוֹס, (יח) מִשְׁמַעוֹן הַצַּדִּיק, (יט) מֵעֲזַרָּא, (כ) מִבְּרוּךְ, (כא) מִיְרֵמְיָה, (כב) מִצְפַּנְיָה, (כג) מִחִבְבֻקָּה, (כד) מִנַּחֲוִים, (כה) מִיּוֹאֵל, (כו) מִמִּיכָה, (כז) מִיִּשְׁעִיָּה, (כח) מֵעֲמוּס, (כט) מִהוֹשֻׁעַ, (ל) מִזְכַּרְיָה, (לא) מִיְהוּדָה, (לב) מֵאַלְיָשָׁע, (לג) מֵאַלְיָהוּ, (לד) מֵאַחִיָּה, (לה) מִדְּוִיד, (לו) מִשְׁמוּאֵל, (לז) מֵעֲלִי, (לח) מִפִּינְחָס, (לט) מִיְהוֹשֻׁעַ, (מ) מִמִּשְׁנֵה רַבְּנֵנוּ רַבֵּן שְׁלֵכֵל הַנְּבִיאִים, מֵעַם ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

כָּל אֵלּוּ הַחֲכָמִים הַנִּזְכָּרִים, הֵם גְּדוּלֵי הַדּוֹרוֹת – מֵהֵם רֵאשִׁי יְשִׁיבּוֹת, וּמֵהֵם רֵאשִׁי גְּלוֹיֹת, וּמֵהֵם מַסְנֵה־דְרִי גְּדוּלָּה. וְעַתָּה בְּכָל דוֹר וָדוֹר, אֲלֵפִים וּרְבֻבּוֹת שֶׁשָּׁמְעוּ מֵהֵם וְעִמָּהֶם.

Where do the Rabbi's get their ideas from?

9. Mishna Torah, Hilchos Mamrim 1:2

כָּל מִי שֶׁאִינוּ עוֹשֶׂה כְּחוֹרְאָתָן עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים י"א) "לֹא תִסּוּר מִכָּל הַדְּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין וְשְׂמֹאל". וְאִין לֹזְקִין עַל לָאוּ זֶה מִפְּנֵי שֶׁנִּתְּנָן לְאַזְהָרַת מִיתַת בֵּית דִּין. שְׁכָל חֲכָם שְׁמוּרָה עַל דְּבָרֵיהֶם מִיתַתוּ בְּחֵק שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים י"ב) "וְהָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּזוּזִין" וְגו'. אֶחָד דְּבָרִים שְׁלֵמוֹת אוֹתָן מִפִּי הַשְּׂמוּעָה וְהֵם תּוֹרָה שְׂפָעֵל פֶּה. וְאֶחָד דְּבָרִים שְׁלֵמוֹת מִפִּי דְעֵתָם בְּאַחַת מִן הַמִּדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן וְנִרְאָה בְּעֵינֵיהֶם שֶׁדְּבָר זֶה בְּדָ הוּא. וְאֶחָד דְּבָרִים שֶׁעֲשָׂאוֹם סִיג לְתוֹרָה וּלְפִי מַה שֶׁהִשְׁעָה צְרִיכָה וְהֵן הַגְּזֵרוֹת וְהַתְּקִנּוֹת וְהַמְּנַהֲגוֹת. כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאלוֹ הַשְּׁלֵשָׁה דְּבָרִים מִצְוֹת עָשָׂה לְשִׁמְעַ לָהֶן. וְהַעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד מֵהֶן עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הֲרִי הוּא אוֹמֵר (דְּבָרִים י"א) "עַל פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרֵד" אֵלּוֹ הַתְּקִנּוֹת וְהַגְּזֵרוֹת וְהַמְּנַהֲגוֹת

שִׁזְרוּ בָהֶם לְרַבִּים כְּדֵי לְחַזֵּק הַדָּת וּלְתַקֵּן הָעוֹלָם. וְעַל הַמְשָׁפֵט אֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלּוּ דְבָרִים שְׂיִלְמְדוּ אוֹתָן מִן הַדִּין בְּאַחַת מִן הַמִּדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן. מִכָּל הַדְּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ זֶה תִּקְבְּלָה שֶׁקִּבְּלוּ אִישׁ מִפִּי אִישׁ:

Any person who does not carry out their directives transgresses a negative commandment, as *Ibid.* continues: "Do not deviate from any of the statements they relate to you, neither right nor left."

Lashes are not given for the violation of this prohibition, because it also serves as a warning for a transgression punishable by execution by the court. For when a sage rebels against the words of the court, he should be executed by strangulation, as the following verse states: "A person who will act deliberately...."

We are obligated to heed their words whether they:

- learned them from the Oral Tradition, i.e., the Oral Law,
- derived them on the basis of their own knowledge through one of the attributes of Biblical exegesis and it appeared to them that this is the correct interpretation of the matter,
- instituted the matter as a safeguard for the Torah, as was necessary at a specific time. These are the decrees, edicts, and customs instituted by the Sages.

It is a positive commandment to heed the court with regard to each of these three matters. A person who transgresses any of these types of directives transgresses a negative commandment. This is derived from the continuation of the above verse in the following manner: "According to the laws which they shall instruct you" - this refers to the edicts, decrees, and customs which they instruct people at large to observe to strengthen the faith and perfect the world.

"According to the judgment which they relate" - this refers to the matters which they derive through logical analysis employing one of the methods of Biblical exegesis. "From all things that they will tell you" - This refers to the tradition which they received one person from another.

Examples:

Tradition

10. TB Sukkah 5b

אָלָא, לְרַבֵּי יְהוּדָה הִלְבַּתָּא גְמִירֵי לָהּ. דְּאָמַר רַבִּי חֵיָא בַר אֲשִׁי אָמַר רַב: שִׁיעוּרֵין, חֲצִיזֵין, וּמְחִיצֵין — הִלְבָּה לְמוֹשֶׁה מִסִּינֵי .

Rather, according to **Rabbi Yehuda**, the Sages learned the minimum height of a *sukka* as a *halakha* transmitted to **Moses** from Sinai. As **Rabbi Hiyva bar Ashi** said that **Rav** said: **The measures** in various areas of *halakha*, e.g., olive-bulk, dried fig-bulk, egg-bulk, **and** the various *halakhot* of **interpositions** that serve as a barrier between one's body and the water in a ritual bath and invalidate immersions, **and** the dimensions and nature of halakhic **partitions** are all *halakhot* transmitted to **Moses** from Sinai. They were not written in the Torah; rather, they were received in the framework of the Oral Law.

Expounding

11. TB Pesachim 22b

כַּדְתַּנִּיא שְׁמַעוֹן הַעַמְסוֹנִי וְאֹמְרֵי לֵה נַחְמִיָּה הַעַמְסוֹנִי הִיָּה דוֹרֵשׁ כָּל אַתִּים שְׁבַתוֹרָה כְּיוֹן שְׁהַגִּיעַ דְּבָרִים ו, יָג (לֵאת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא פִירֵשׁ אִמְרוּ לוֹ תַלְמִידֵי רַבִּי כָּל אַתִּים שְׁדַרְשַׁת מַה תְּהָא עֲלֵיָהּ אִמְרֵי לָהֶם כִּשְׁמֵ שְׁקַבְּלָתִי שְׁכַר עַל הַדְרִישָׁה כִּךְ אֲנִי מִקְבַּל שְׁכַר עַל הַפְרִישָׁה עַד שְׁבַא ר"ע וְדַרְשׁ אַתָּה ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא לְרַבּוֹת תַּלְמִידֵי חַכְמִים

As it was taught in a *baraita*: [Shimon HaAmmassoni](#), and some say that it was [Nehemya HaAmmassoni](#), would interpret all occurrences of the word *et* in the Torah, deriving additional *halakhot* with regard to the particular subject matter. Once he reached the verse: “You shall be in awe of [*et*] the Lord your God; you shall serve Him; and to Him you shall cleave, and by His name you shall swear” ([Deuteronomy 10:20](#)), he withdrew from this method of exposition, as how could one add to God Himself? His students said to him: **Rabbi, what will be with all the *etim* that you interpreted until now? He said to them: Just as I received reward for the interpretation, so I shall receive reward for my withdrawal from using this method of exposition. The word *et* in this verse was not explained until [Rabbi Akiva](#) came and expounded: “You shall be in awe of [*et*] the Lord your God”:** The word *et* comes to include Torah scholars, and one is commanded to fear them just as one fears God. In any case, [Shimon HaAmmassoni](#) no longer derived additional *halakhot* from the word *et*.

Communal Institution or Decree

12. Mishna Torah, Shabbos 24:1

יש דברים שהן אסורין בשבת אף על פי שאינם דומין למלאכה ואינם מביאין לידי מלאכה. ומפני מה נאסרו משום שנאמר אם תשיב משבת רגלך עשות חפציה ביום קדשי ונאמר וכבודתו מעשות דרכיך ממצוא חפצך ודבר דבר. לפיכך אסור לאדם להלך בחפציו בשבת ואפילו לדבר בהן כגון שידבר עם שותפו מה ימכור למחר או מה יקנה או היאך יבנה בית זה ובאי זה סחורה ילך למקום פלוני. כל זה וכיוצא בו אסור שנאמר ודבר דבר דבור אסור הרהור מותר.

What about Making Drashos Today?

13. Mishna Torah, Mamrim 2:1

בית דין הגדול שדרשו באחת מן המדות כפי מה שנראה בעיניהם שהדין כך ודנו דין. ועמד אחריהם בית דין אחר ונראה לו טעם אחר לסתור אותו. הרי זה סותר ודן כפי מה שנראה בעיניו. שנאמר (דברים יז ט) “אל השפט אשר יהיה בימים ההם”. אינך הניב ללכת אלא אחר בית דין שבדורך:

When, using one of the principles of exegesis, the Supreme Sanhedrin derived a law through their perception of the matter and adjudicated a case accordingly, and afterwards, another court arose and they perceived another rationale on which basis, they would revoke the previous ruling, they may revoke it and rule according to their perception. This is reflected by Deuteronomy 17:9: “To the judge who will be in that age.” This indicates that a person is obligated to follow only the court in his own generation.

14. Kesef Mishna, ad loc.

בית דין הגדול שדרשו וכו'. למד כן רבינו ממאי דאשכחן תנאי בתראי דפליגי אקמאי וכן אמוראי בתראי פליגי אקמאי והא דתנן בפ"ק דעדות (משנה ה') שאם יראה ב"ד את דברי היחיד ויסמוך עליו שאין ב"ד יכול לבטל דברי ב"ד חבירו עד שיהא גדול ממנו בחכמה ובמנין מוקי לה רבינו בשארתו יחיד ואותם רבים נחלקו בגזירה או תקנה כלומר שאם ב"ד פסק כדעת היחיד אין ב"ד אחר יכול לחלוק ולפסוק כדעת הרבים אלא אם היה גדול וכו' וכמו שיתבאר בסמוך אבל אם נחלקו בשזה דורש באחת מן המדות וזה באחרת אה"נ שיכול לבטל דבריו אפילו שאינו גדול כמוהו בחכמה ובמנין. ואם תאמר אם כן אמאי לא פליגי אמוראי אתנאי דהא בכל דוכתא מקשינן לאמורא ממתניתין או מברייתא וצ"ל אלא דאמרי

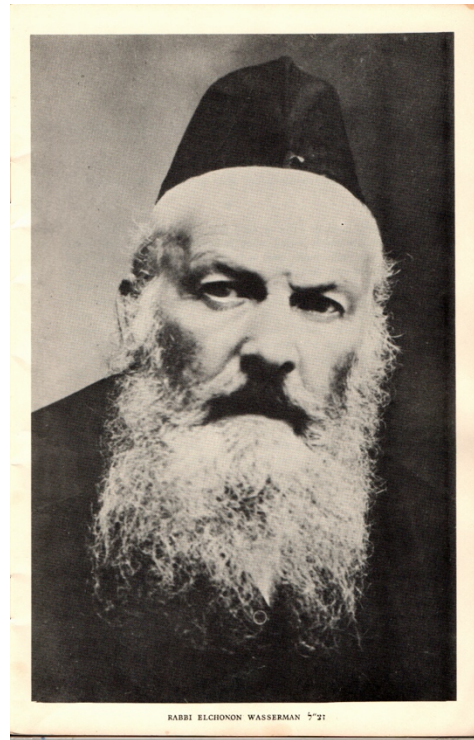
כי האי תנא ואם לא יאמר כן קשיא ליה וכפי דברי רבינו הרשות נתונה להם לחלוק על דברי התנאים. ואפשר לומר שמיום חתימת המשנה קיימו וקבלו שדורות האחרונים לא יחלקו על הראשונים וכן עשו גם בחתימת הגמ' שמיום שנחתמה לא ניתן רשות לשום אדם לחלוק עליה:

What were the Guiding Principals in the ideas of the Rabbis?

15. Kuntres Divrei Sofrim 21-24 [Reb Elchonon Wasserman].

+בשולי הגליון +ובזה יובן ענין סתום מה שמצינו גזירת חכמים גם קודם מתן תורה דעכו"ם הבא על בת ישראל הוא מגזירת ב"ד של שם במ עשה דיהודה ותמר ומאיזה טעם היו חייבין אזלשמוע לדברי חכמים דהרי קודם מ"ת לא היו מצוין אלא בז' מצות בני נח ומילה וגיד הנשה ומ צוה זו לקיים דברי חכמים אינה מכללן וכן קשה במה שהוסיף מרע"ה יום אחד מדעתו דהוא מדרבנןכנ"ל דהרי אז היה ג"כ קודם מתן תורה וב מה נתחייבו אז לשמוע לדבריו וכן להסוברין דחיובא דרבנן בקטן שהגיע לחינוך הוא על הקטן בעצמו ולא כדעת רש"י [ברכות דמ"ח] (דהחיוב הוא רק עלאביו וכיון דקטן אינו בר מצות כלל מדאורייתא א"כ גם המצוה הזאת לשמוע לדברי חכמים אין הקטן חייב בה. כב (אמנם לפי הנ"ל אתי שפיר דכל מה שצוו חכמים אנו יודעין שכן הוא גם רצון ה' ודבר זה לעשות רצונו ית"ש כל באי עולם מצוין ועומדין מתחל' ברייתן ע"ז דכל הנמצאים נבראו לעשות רצונקונם וכל פעל ד' למענה

כג) ובזה אפשר לפרש כונת הכתוב
 בירמיה י"ט ובנו את במות
 הבע"ל לשרף את בניהם באש עלות לבעל
 אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה
 על לבי ע"כ ופירושו בתרגום דלא פקדית
 באוריתי ודלא שלחית ביד עבדיי נבייא
 ולא רעוא קדמי הנני בכתוב הזה מפורש
 כי יש שלטה חלקי תורה א) הנקרא צווי.
 ב) הנקרא דבור. ג) שאין עליו לא צווי
 ולא דבור אלא רצון ד' בלבד והם כל
 המצות דרבנן כנ"ל :
כד) ורפ"י פשוטי המקראות נראה שזה
 היה עונו של בלעם הרשע
 דלכאורה אחרי שאמר אם יתן לי בלק
 מלא ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבור את
 פי ה' מה היא רשעתו אבל באמת אף
 שידע בלעם היטב כי הליכתו לקלל את
 ישראל הוא נגד רצון ה' לא חשש ע"ז
 כ"ז שלא היה לו צווי מפורש שלא לילך
 וע"כ אמר לא אוכל לעבור את פי ה' פי
 דייקא אבל רצון ה' לא היה חשוב
 בעיניו לעשותו וזוהי רשעתו :

How far

are the new ideas from the ancient intent?

16. TB Menachos 29b

אמר רב יהודה אמר רב בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות אמר לפניו רבש"ע מי מעכב על ירך אמר לו אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתידי לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות

Rav Yehuda says that Rav says: When Moses ascended on High, he found the Holy One, Blessed be He, sitting and tying crowns on the letters of the Torah. Moses said before God: Master of the Universe, who is preventing You from giving the Torah without these additions? God said to him: There is a man who is destined to be born after several generations, and Akiva ben Yosef is his name; he is destined to derive from each and every thorn of these crowns mounds upon mounds of halakhot. It is for his sake that the crowns must be added to the letters of the Torah.

אמר לפניו רבש"ע הראהו לי אמר לו חזור לאחורך הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרים תשש כחו כיון שהגיע לדבר אחד אמרו לו תלמידיו רבי מנין לך אמר להן הלכה למשה מסיני נתיישרה דעתו

Moses said before God: Master of the Universe, show him to me. God said to him: Return behind you. Moses went and sat at the end of the eighth row in Rabbi Akiva's study hall and did not understand what they were saying. Moses' strength waned, as he thought his Torah knowledge was deficient. When Rabbi Akiva arrived at the discussion of one matter, his students said to him: My teacher, from where do you derive this? Rabbi Akiva said to them: It is a halakha transmitted to Moses from Sinai. When Moses heard this, his mind was put at ease, as this too was part of the Torah that he was to receive.

17. Likutei Maamarim 81b, Rav Tzadok

תורה שבעל פה, שהוא מה שחדשו סופרים ונובעים מלבות בני ישראל, ומה שתלמיד ותיק עתיד לחדש. ואמרו ז"ל בפרק קמא דברכות (ה). א) ובמגילה [יט, ב] ובירושלמי [פאה ב, ד] שנגלה הכל למשה רבינו ע"ה, והיינו כמו שנגלו כל הנפשות לאדם הראשון ועניינם, לפי שהוא היה כוללם שהרי היה אביהם ועל כרחק היו כלולות בטיפי מוחו כולם, וכנזכר לעיל דזהו ספרא דאדם הראשון, כך משה רבינו ע"ה שאליו נגלו כל תעלומות התורה שבכתב ונקראת על שמו תורת משה, על כרחק שנפשו היתה כוללת כל חכמת התורה שבכתב, וממילא היה כולל גם כן לכל חכמת תורה שבעל פה, שהרי הכל נובע ממנו ורמוזה רו וכו"ל

מקום לא הזריע עדיין אלא שהוא כוללם בהעלם. וכך התורה שבכתב היא כוללת בהעלם כל מיני חכמה שיש בחכמה של ה' יתברך שרצה שתתגלה לברואים, וכמו שאמרו ז"ל בתענית (ט, א) ליכא מידי דלא רמיזי באורייתא, ואמרו בבבא קמא צ"ב מנא הא מילתא דאמרי אינשי כו', שכל מין חכמה דאמרי אינשי רק שהוא חכמה אמיתית ושפת אמת היא רמוזה בתורה הכל, אבל הכל ברמוז והעלם. רק אחר כך בהמשך הדורות היא יוצאה לאור על ידי חכמי דור ודור ודורשיו ועל ידי כל הנפשות פרטיות אשר כל אחד מתרש דבר חכמה אשר אליה הוכן בפרט, וזהו הנקרא

[ט] ואמנם עדיין לא יצאו לפועל כולם בעת מתן תורה, וכמו שאמרו ז"ל ביבמות [סב, א] שהמשך יציאת כולם לפועל בעולם הוא עד ביאת בן דוד. והיינו כי אף על פי שכבר ניתנה תורה ונתגלית כולה בעולם, מכל מקום אותם חכמות גנוזות בהעלם בדברי תורה. כי תורה סתומה ניתנה, רק שהיא כוללת כולם, דוגמת האב שיש במוחו כל אותם טיפין שעתידי להוציא ולהזריע מהם נפשות רבות, אבל מכל

18. Resisei Layla, pp 160– 161

להם שעדיין לא נתגלה בימי הנביאים. כי התחלת גילוי תושבע"פ הי' מעת חתימת הנבואה וסילוק גילוי השכינה בישראל שלא הי' צבית שני. כי כל דברי נבואה שהוא דבר הי' הם מתלבטם ג"כ בכתב כי הם מתגלים כפי לבוש העוה"ז ג"כ ורוח הי' דובר בו בכל מדבר נבואה ורוה"ק וממילא הוא מוגדר ומוגבל כפי הכלי והלבוש המגבילו ואין יכולים להשיג רק מה שרצה הש"י להראות להם נבואה. ואע"פ שהיו חכמים ג"כ מ"מ מפאת שפע הנבואה וגילוי שכינה שהי' אז בישראל לא הי' נחשב השגה דרך חכמה מעצמו לבלום כי זה השגה מסופקת ואפלה מלד העוה"ז שאין יודעים אם הי' השגה אמיתית דע"כ אמרו בסנהדרין (כד.) במחשכים הושיבני על תלמודי בבלי. וזהו כל חכמת תושבע"פ להשיג האמת מלד האופל וההעלם. וזהו בזמן ההעלם אבל בזמן שהי' השראת שכינה בישראל לא הי' ההשגה

נכנסים להשגות של מחשכים כלל כי הי' אז כל ההנהגה ע"פ נבואה דהיו נביאים כפלים כיוצאי מצרים מלבד בעלי רוה"ק לאין שיעור אלא שנבואה שלא נריכה לדורות לא נכתבה (מגילה יד.). אבל כל ההנהגה דלפי שעה הי' ע"פ נביאים וע"כ א' בריש אבות זקנים